

Portret: **MLADEN SELAK**

ŠTA JA MOGU DA UČINIM ZA TEBE

Naš saradnik sa Mladenom u njegovoj kancelariji

Zahvaljujući sportu bila su mi omogućena bezbrojna putovanja po čitavom svetu. Danas mi se čini da sam planetu prošao nekoliko puta uzduž i popreko. Doživio mnogo toga lepog i korisnog upoznavajući kulturu, običaje i veru drugih naroda. Imao susrete sa kraljem, kraljicom, prinčevima i princezama, predsednicima pojedinih država, dobitnikom Nobelove nagrade za književnost, umetnicima i poznatim sportistima. Stekao mnoga poznanstva, a na kraju ipak ostao nezadovoljan. To moje nezadovoljstvo ne potiče, iz moje neskromnosti, već zbog toga što mi se nije ukazala prilika da sretnem i upoznam ljude dobrotvore, ljude humane o kojima sam maštao i kojima sam se uvek divio. Želeo sam da im stegnem ruku i kažem jedno veliko hvala za sve što čine da bi druge usrećili. Znao sam da takvi postoje, jer sam o njima i čitao i slušao. Zato nikada nisam gubio nadu. Osećao sam da će taj trenutak doći, isto kao što je uz pomoć svevišnjeg, došla moja najveća ljubav.

Naš narod kaže: "Strpljiv, spašen i nagrađen", pa se i meni desi da na petnaestom Kongresu srpskog ujedinjenja i Sajmu srpske privrede, u Las Vegasu, budem sa njima u sali u kojoj je Kongres održavan. Bio sam veoma uzbuđen i jedva sam čekao da Kongres počne sa programom. Želeo sam što pre da upoznam neke od tih naših velikih dobrotvora. Mnogi nisu došli zbog velikih obaveza, ali mi se davnašnja želja ipak ispunila. Upoznao sam pravog čoveka sa plemenitom dušom i velikim srcem. Dok je prilazio mikrofONU, da bi se zahvalio na više nego zasluženom priznanju za učinjeno dobro i humanost, odmah sam primetio da se on u nečemu razlikuje od svih nas prisutnih, a bilo nas je mnogo u prepunoj sali hotela Imperial Palas.

Od prvih izgovorenih reči, glas mu je zadržao, a suza mu je pokvasila lice, suza ravna najčistijem dijamantu. Istog trenutka su i meni suze potekle pa sam se glasno zapitao: Bože premili, pa zar ovakvi ljudi

još postoje? Glas mu je i dalje podrhtavao kad je rekao:

"Ja volim moj engleski jezik, ali još više volim moj srpski, pa ću se na njemu zahvaliti na ovome priznanju. Kada sam rešio da napustim svoju zemlju, krenuo sam preko Zagreba ka Ljubljani i onoga trenutka kada sam napuštao svoju tadašnju zemlju ja sam pola srca ostavio u njoj a drugu polovinu poneo sa sobom ovde". I ako rastom nije previsok meni se učini kao gorostas, ljudina, čovek sa nekoliko srca u svojim grudima.

Zato pre nego što saznate njegovo ime, ja ću ga, bez njegovog odobrenja ponovo citirati, pa će te iz njegovih reči napisanih u članku "Susret sa krstom" odmah shvatiti o kakvom je čoveku reč.

"Zastao sam da se napijem hladne izvorske vode i ugledao stari, oronuli drveni krst na kome je bio pričvršćen lik Isusa Hrista. Ispod njegovih stopala stajao je prost natpis kao pitanje. Ovo sam ja učinio za tebe, šta ćeš ti učiniti za mene? Nisam bio ateista. Odrastao sam u skromnoj pobožnoj porodici. Sećam se da sam kao dete posebno uživao u Božiću i Vaskrsu: Ali toga dana u kome je lepota prirode glasno ukazivala na nešto mnogo uzvišenije, na nešto što nas je oštro udaljavalo od naše ljudske ne trpeljive sitničavosti, i nemilosrdne osvetoljubivosti, surove mržnje i dok sam posmatrao Isusov lik, shvatio sam da se nikada nisam dovoljno upoznao sa Ličnošću prikovanom na krst, sa Onim koji je toliko mnogo učinio za ljudski rod. Od tog trenutka odlučio sam da naučim mnogo više o Isusu i značenju njegovog života, njegove smrti i vaskrsenja. Tada sam postavio pitanje: Ovo si ti učinio za mene. Šta ja da učinim za tebe? Traganje za tim nebeskim smislom promenilo mi je život. A čak i posle 63 godine od susreta sa starim raspećem ono ga i dalje menja. Odgovor na pitanje koje su mi 2002. godine postavili u Stokholmu vrlo je jednostavan. Zahvaljujući onome šta je Isus Hristos učinio za mene, zahvaljujući

Njegovom praštanju i blagodeti, postao sam spreman da i sam ponudim drugima praštanje i blagodat."

Ovo su reči Mladena Selaka, čoveka koji je svojim delima i velikim srcem prevazišao ljudski rod.

Gledao je svojim dečaćkim očima neopisiva zverstva počinjena nad njegovim narodom, rodbinom i prijateljima. Ni danas, pa ni tada nije shvatio: Zašto čovek čoveku može tolika zla da učini, kad život i prirodna nude toliko lepših zadovoljstava.

Zahvaljujući Isusu Hristu preživeo je stravičnu Jasenovačku golgotu, o kojoj ne rado govori i koju nikada neće zaboraviti, ali je počinocima oprostio sva njihova nečasna dela, mnogo su mali i jadni da bi im značaj pridavao. Pa kaže: "Gospod će, kad vreme dođe, o svakome dati svoj sud: On posmatra, vidi, sve čuje i o svemu odlučuje".

Napustio je svoju zemlju kao vrlo mlad, bez straha, ali sa verom u sebe i Isusa Hrista. Krenuo je od nule, učio, radio,

vas primiti. On se pojavio, kao i uvek veseo i nasmejan, pozdravio se sa nama srdačno kao sa svojim dugogodišnjim prijateljima, i odmah nam predstavio svoju porodicu: ćerku, sina, zeta, unuku. Milina ih je bilo videti kako složno i u ljubavi žive, rade i stvaraju. Njegova porodica i on su veliki primer svima koji pokušavaju da tu Bogom stvorenu zajednicu razbiju.

Kasnije nas je poveo da razgledamo fabriku, koja i spolja i iznutra više liči na neku humanitarnu zgradu. Mašine rade, a za njima naši ljudi iz skoro svih naših bivših republika. Većina su Srbi, ali ima i Hrvata i ostalih. Još jedan dokaz da on ljude ne deli po nacionalnosti i veri, već na dobre i loše. Razgledamo te mašine koje su njegov izum, ali mi se pogled više zadržavao na ljude koji tu rade. Video sam u njihovim očima veliku zahvalnost njemu za sve što čini za njih i one koji su daleko od očiju, ali previše blizu srcu tog velikog dobrotvora. Odmah se dalo primetiti da se on nije postavio u svojoj fabrici kao šef,

Mladen Selak sa svojim zetom Miroslavom Dedićem

usavršao se, napredovao i uspeo. Bog je njega blagoslovio, nagradio ga. Zato on danas nesebično sa ljubavlju pomaže drugima. Kad razgovarate sa njim pomislite da je on običan čovek. Ne. On je nešto više od čoveka, on je poseban, čini mi se da je jedinstven.

Mladen Selak je roditelj jedne divne porodice. Ona je uvek na prvom mestu pa sve ostalo. Svuda u uvek su zajedno: U fabrici, na doručku, ručku, večeri, u crkvi na proslavi... Kada sam ga zajedno sa glavnim i odgovornim urednikom Ogleдалa posetio u njegovoj fabrici, vrata nam je otvorila prelepa unuka Mladena Selaka. Iako rođena u Americi, na čistom, lepom srpskom jeziku nam se odmah obratila: Dobro došli, deda vas očekuje odmah će

diktator, gospodar, već kao roditelj, brat i prijatelj. Još jedan dokaz da je on jedinstvena ličnost. Sem što je svojoj porodici nežan i brižan otac, a zaposlenima prijatelj on je: pronalazač, mislioc, humanista, dobrotvor. Zato se nadam da ću sledeći put, kad dođem u posetu njegovoj fabrici, na njoj videti natpis koji se nameće kao pitanje: "Ovo si ti učinio i činiš za nas, šta mi da učinimo za tebe?" Ja se lično, od prvog susreta sa njim, osećam mnogo bogatijim u duhovnom smislu. Mnogo sam smireniji i spremniji na praštanja i blagodat prema drugima. A za njega, Mladena Selaka, upotrebiću misao velikog Njegoša: "Blago onom ko do veka živi imao se rašta i roditi".

Milutin Šoškic